

символ, що індивідуалізує, та за допомогою введення якого користувач отримує доступ до певного Інтернет-ресурсу, тобто до конкретного IP-адресою, символьним позначенням, якого і є.

Можливість вільного вибору, реєстрації та майже неконтрольованого використання доменних імен породжує конфлікти через поширення зловживанням права на домени. Зазначене вище на практиці отримало назву кіберсквоттинг (англ. cybersquatting – кіберзахват або захоплення доменних імен). Схема кіберсквоттингу проста: певна особа реєструє домен з популярним ім'ям (найменуванням, торговою маркою), а потім вигідно продає його потенційному власникові і тим самим блокує можливість законного власника приймати участь у Інтернет-відносинах під своїм власним ім'ям, комерційним найменуванням або торговою маркою, географічним зазначенням, тощо. Головна мета якого полягає в отриманні вигоди з реєстрації доменного імені з подальшим перепродажем за суму, що істотно перевищує витрати з реєстрації, потенційному власнику ідентичного або схожого до ступеня змішування засобу індивідуалізації або іншої зацікавленій особі.

Для боротьби з кіберсквоттингом відповідальним за світову систему Інтернет-адресації організація ICANN в тісній співпраці з ВОІВ була створена Уніфікована політика вирішення спорів про доменні імена (UDRP), за результатами діяльності якої можна виділити наступні види порушень у цій сфері.

Галузевий кіберсквоттинг – реєстрація доменів, які стосуються певної галузі, виду діяльності, товарів або послуг. *Брендовий кіберсквоттинг* – реєстрація домену, що містить в собі найменування певної фірми, торгової марки, назви тощо. *Іменний кіберсквоттинг* – реєстрація домену, що містить прізвища відомих людей. *Географічний кіберсквоттинг* – реєстрація домену з використанням в географічних назв. *Захисний кіберсквоттинг* – при якому власник певного домену реєструє схожі імена, подібні родовому. *Тайпсквоттинг* – реєстрація домену, близького по написанню з досить популярним доменним ім'ям, тобто, наприклад, з перестановкою букв або з певною їх заміною.

Наприкінці, варто відзначити, що механізм вирішення доменних спорів є трудомістким, проблематичним і недостатньо врегульованим законодавством України. В ЄС нарівні з судами діє механізм альтернативного врегулювання доменних спорів у позасудовому порядку. Дані спори розглядаються за процедурою UDRP, розробленої ВОІВ і прийнятої ICANN, що поширюється на домени верхнього рівня, такі як «.com», «.net», «.org» і деякі інші. На домен «.UA» процедура UDRP не поширюється. Тому рішення судів в Україні досить різноманітні, аж до арешту та конфіскації домену, і наочно показують слабе уявлення про природу доменного імені.

Список бібліографічних посилань

1. Про охорону права на знаки для товарів та послуг : закон України від 23.12.1993 № 3989-12 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12> (дата звернення: 11.03.2018).

Одержано 17.04.2018

УДК 347.13

Таліна Сергіївна НЕЗВІСЬКА,
курсант групи Ф1-203 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Ясечко С. В.*

ГЕНЕЗА ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Незважаючи на поширену думку стосовно того, що інтелектуальне право не має історичного підґрунтя, спробуємо довести протилежну думку стосовно цього. Давши короткий аналіз як все ж таки еволюціонувало законодавство, та які договори були на той час.

Актуальність даного дослідження полягає у аналізі становлення інституту інтелектуальної власності, виокремленні певних обставин які стали можливим каталізатором до розбудови міцної законодавчої бази.

Батьківщиною інтелектуальної власності по праву можна назвати Англію, де вперше 1623 році були прийняті у всьому світі авторський і патентний закони. На основі яких розробляли інші країни. Адже перш за все британці вбачали в цьому не просто форму власності, а частину своєї особистості яка мала і носила матеріальний характер. Саме на цьому розпочала базуватися міжнародна система інтелектуальної власності основою якої на сьогодні є 22 угоди, 14 з яких регулюють правовідносини у сфері промислової власності, а вісім відносяться до авторського права і суміжних прав. Перш за все до них відноситься Бернська конвенція про захист літературних і художніх творів яка стала як би мовити ключовою для інших 21 угод та була каталізатором до формування повноцінного інституту інтелектуального права. Контролювати таку кількість договорів мусила якась організація. Так у 1976 році створюється «Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ)» яка має на меті заохочувати творчу діяльність та створити належні умови захисту прав інтелектуальної власності у всьому світі та яка має безпосередній контроль над даним інститутом. Також варто розглянути еволюцію інтелектуального права, так у 1791 і в 1793 роках був закладений фундамент французької системи авторського права. На відміну від англійської системи у французькій права автора інтерпретуються як авторські права, якими автор користується все життя. Однак і в Англії, і у Франції авторські права розглядалися, по суті, як права власності, що мають економічну цінність, тобто як матеріальні права. Пріоритетне значення інтелектуальної власності серед інших об'єктів власності було втілене в законодавстві деяких штатів США. Наприклад, у законі штату Масахусетс від 17 березня 1789 р. відзначено, що «немає власності, яка належить людині більше, ніж та, котра є результатом її розумової праці». Що свідчить про дійсно позитивну тенденцію розвитку і розуміння в загальному. Наша держава в порівнянні з іншими є молодшою у цій сфері, але має також позитивні відгуки так у той самий період були прийняті закони України: «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності» (18 грудня 1992 року). Завершальним акордом у розбудові законодавства України у сфері інтелектуальної власності стало прийняття у 2003 році Верховною Радою України Цивільного кодексу України, Книга IV якого має назву «Право інтелектуальної власності».

Важливим джерелом права інтелектуальної власності також є міжнародні конвенції і договори, до яких приєдналася Україна. Таким чином, в Україні вже створена законодавча база, що регулює правовідносини у сфері інтелектуальної власності. Але попереду чекає велика робота щодо її вдосконалення та гармонізації з міжнародним законодавством.

Отже, простеживши історичні тенденції розвитку права інтелектуальної власності. Можна сміливо говорити, що це дійсно довгий та складний період якому притаманні свої особливості. Адже все що було вище вказане говорить про те, що даний інститут має дійсно потужний фундамент і напрямок розвитку. Напевно, це справа часу і законодавець прийде до прийняття відповідного кодифікованого нормативно-правового акту, а поки здійснюватиме приведення законодавчого масиву у відповідність з Цивільним кодексом України і гармонізуватиме українське законодавство з нормативно-правовими актами Європейського Союзу у сфері інтелектуальної власності.

Саме тому в основу сучасних процесів у сфері інтелектуальної власності повинно бути покладено процес вдосконалення правового регулювання, в якому утілюються такі зміни, доповнення, удосконалення правового механізму, які дозволяють створити в результаті одне ціле, специфічне, але узагальнене, тобто, комплексний інститут інтелектуальної власності.

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА ТА ПРОЦЕСУ
ФАКУЛЬТЕТУ № 6**

УДК 347.254

Аліна Вадимівна ШЕСТАКОВА,
студентка групи Ф-6-ПЗдср-16-3 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри цивільного права та процесу
факультету № 6 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Аврамова О. Є.*

ЖИТЛОВИЙ ФОНД УКРАЇНИ

Житловий фонд – складний інженерний комплекс, що криє в собі; а) жилі будинки і приміщення в інших будівлях; б) різноманітне теплоенергетичне обладнання; в) автоматичні засоби управління та експлуатації; г) розгалужену мережу комунікацій; д) протипожежне, ліфтове, сантехнічне та інше устаткування. Відповідно до статті 4 ЖК житловий фонд утворюють жилі будинки, а також жилі приміщення в інших будівлях, що знаходяться на території України. Житловий фонд включає: жилі будинки і жилі приміщення в інших будівлях, що належать державі (державний житловий фонд); жилі будинки і жилі приміщення в інших будівлях, що належать колгоспам та іншим кооперативним організаціям, їх об'єднанням, профспілковим та іншим громадським організаціям (громадський житловий фонд); жилі будинки (частини будинків), квартири, що належать громадянам на праві приватної власності (приватний житловий фонд); квартири в багатоквартирних жилих будинках, садибні (одноквартирні) жилі будинки, а також жилі приміщення в інших будівлях усіх форм власності, що надаються громадянам, які відповідно до закону потребують соціального захисту (житловий фонд соціального призначення).

Залежно від мети використання житлові фонди поділяються на: 1) житловий фонд соціального призначення – сукупність житла, що надається громадянам на основі договорів соціального найму житлових приміщень; 2) індивідуальний житловий фонд – сукупність житлових приміщень приватного житлового фонду, які використовуються громадянами – власниками таких приміщень для свого проживання, проживання членів своєї сім'ї та (або) проживання інших громадян на умовах безоплатного користування, а також юридичними особами – власниками таких приміщень для проживання громадян на зазначених умовах користування; 3) житловий фонд комерційного призначення – сукупність житлових приміщень, які використовуються власниками таких приміщень для проживання інших громадян на умовах платного користування, надані громадянам за договорами найму, оренди, позички; 4) спеціалізований житловий фонд – це приміщення для проживання осіб, які потребують особливих умов проживання.

До житлового фонду не входять нежилі приміщення в жилих будинках, призначені для торговельних, побутових та інших потреб непромислового характеру. Відповідно до статті 383 Цивільного кодексу України власник житлового будинку, квартири має право використовувати помешкання для власного проживання, проживання членів своєї сім'ї, інших осіб і не має права використовувати його для промислового виробництва.

Власник квартири може на свій розсуд здійснювати ремонт і зміни у квартирі, наданій йому для використання як єдиного цілого, – за умови, що ці зміни не призведуть до порушень прав власників інших квартир у багатоквартирному житловому будинку та не порушать санітарно-технічних вимог і правил експлуатації будинку.

Житловий фонд підлягає державному обліку в порядку, встановленому законодавством. Державний облік житлового фонду поряд з іншими формами обліку житлового фонду повинен передбачати проведення його технічного обліку, в тому числі технічну інвентаризацію та технічну паспортизацію житлового фонду (включаючи складання (оформлення) технічних паспортів житлових приміщень – документів, що містять технічну та іншу інформацію про житлових приміщеннях, пов'язану із забезпеченням відповідності житлових приміщень встановленим вимогам).

Одержано 17.04.2018

